zou de veren wel bij zich nemen en op een veilige plaats goed bewaren.

Maar nu moest er dadelik een groot rechtsgeding gehouden worden.

De Grögorkraai zou zonder uitstel en zonder vorm van proces door een bizonder gerechtshof gepikt en geslagen worden, tot er de dood op volgde.

Want veren waren een bewijs; maakte de kraai van de Schout uit.

En de Grögorkraai werd door een deurwaarder met twee getuigen in een loofboom opgeroepen, om de volgende morgen op het grote Kraaien-ding te verschijnen, ten Zuiden van het bos van de Majoor

En de volgende dag vlogen er zeven groepen van honderden kraaien elk, en één vooraan, over de toppen van de bomen. De kraai van de Schout had laten weten dat hij verhinderd was. Op zijn oude dag kon hij die vreselike terechtstellingen niet meer verdragen.

Enkele zeilden laag over de velden en gingen nu en dan eens zitten kijken hoe ver de zon al was, en maakten hun bekken scherp. Er zou geen sikkepitje heel blijven aan de Grögorkraai, om al die eieren en jongen die hij zo gemeen, jaar in jaar uit, gestolen had.

Anderen schreeuwden en kraaiden luid met lange halzen om wraak zodat de lucht er van suisde.

Eindelik vlogen ze allen in kringen rond over een groep bomen ten Zuiden van 't bos van de Majoor, om het geding te openen.

Maar de Grögorkraai zat daar al op een boomstronk. Hij zag er uit alsof er niets aan de hand was en keek kalm en rustig naar boven alsof hij zich afvroeg wat er toch eigelik gebeuren moest.

Dat was nu wel wat al te brutaal.

En zo ontstond een gekrr'-krr', alsof hemel en aarde vergaan zou.

En ze suisden op hem af van voren, op zij, en van achteren, en begonnen hem te plukken; zonder enige wettelike veroordeling, de ene veer na de andere.

Die was voor de eieren, — bij de ene houw, — die voor de jongen, — bij de andere, en die voor zijn valsheid, en die voor zijn gemenigheid.

En zo ging 't door, de ene beet na de andere, in zijn vlees en in zijn veren.

De een verdrong de ander, zodat zij over elkaar heen fladderden en vielen, en zij hieuwen er in de blinde op los.

Opeens sloeg de Grögorkraai 't weinige wat er van zijn vleugelen nog over was, uit.

Hij had nog één enkel woordje te zeggen, vóór hij sterven moest, verklaarde hij.

En de bende vond dat de straf er erger door werd als 't wat langer duurde.

En zij waren ook wel wat nieuwsgierig en wilden ook thuis kunnen vertellen wat hij op zijn uiterste te kraaien had gehad.

Daarom daalden zij dreigend en stilzwijgend op 't veld en op de boomstronken zo dicht in een kring om hem heen met hun bekken en hoofden als 't maar enigsins kon

Maar daar zat nu de Grögorkraai, zo nakend als hij was, te knippen en ze aan te kijken.

Nu had hij daar, jaar in jaar uit, op de berg gewoond en zo wat over alles en nog wat na zitten peinzen en piekeren, en één ding was zeker, dat de kraaien de verstandigste van alle vogels waren.

Maar er was iets dat hij ook niet begrijpen kon. En dat was dat zij in hun wijsheid niet bemerkt hadden, dat telkens als zij voor hun hogeraad opgeroepen waren, — dat juist dán de dief bij hun thuis in de nesten aan de gang was gebleken te zijn.

Toen keken zij elkander aan.

En op eens kraaiden ze en vlogen alle als één weg, zodat de hemel er zwart van werd, en met een loeiend geluid van al die vleugelen in de wind.

En ze suisden naar huis als schaduwen in de lucht en met uitgestrekte bek en staart en de poten tegen het lichaam.

Maar wat ze daár zagen!

't Ene nest na het andere leeg, — alles er uit, — de eierschalen lagen er alleen nog maar en alles droop van eiwit.

Van de jongen was alleen 't dons nog maar over.

Steeds meer en meer nesten vonden ze geplunderd.

Maar heel diep in 't achterste gedeelte van 't bos, troffen ze de kraai van de Schout zelf, lekkertjes aan 't peuzelen op de rand van een nest.

Hij zat te drinken en zich vol te proppen, met een ei helemaal over zijn bek heen, zodat hij niets zien kon.

PRINSES JULIANA OP DE SCHAATS.

Onze Haagsche correspondent zond ons bovenstaande foto met het volgende bijschrift: „Ook heden, (Zaterdag 22 Dec.) was H. K. H. Prinses Juliana op de schaatsen. Nadat Zij dien middag met een jongmensch een baantje gereden had, kon ik haar juist kieken, toen Zij afscheid nam".

Maar vóór hij opkeek, was hij doodgeplukt en gehouwen en gehakt en gepikt, dat zijn veren overal rondvlogen.

En er geen Schoutenkraai meer in de buurt te vinden was.

Die zelfde avond nog kwamen zij allen bij de Grögorkraai aanzetten.

Nu zouden zij diens zoon tot aanvoerder kiezen.

De Grögorkraai draaide met zijn afgeplukte, kale hals en bedankte geroerd. Zijn ene oog schitterde zo schoon.

Het was toch merkwaardig, zeide hij, dat zij de kraai van de Schout zo hadden weten te doorzien. — Voorwaar, de kraaien waren de verstandigste van alle vogelen.

Toen ontstond er een geprr'-prr' en het was feest voor de benoeming, met groot geschreeuw en dans op de Kraaienhorst.

Maar met zijn ene oog zat de Grögorskraai daar te kijken en ging aan 't in orde brengen en 't oppoetsen van de paar veren, die hij nog over had. —

VERTROUWEN

door P. H.

Sergeant Dijkveld was den laatsten tijd de oude niet meer. Z'n kameraden en manschappen hadden het heel goed gemerkt, maar niemand had hem er over durven spreken. Hij was zoo stug geworden en zoo norsch, heel anders dan hij vroeger tegenover hen was. Van een grapje wilde hij niets meer weten, en toch was juist hij het, die voorheen de gezelligheid bracht op den eenzamen post, afgezonderd van de bewoonde wereld, waar men hem bij het uitbreken van den wereldoorlog met 't troepje manschappen had heen gezonden. Altijd was hij de vroolijkste geweest, vol moppen en uien, en, gebeurde het weleens, dat een van hen den moed liet zakken en vol bitterheid stil neer zat, dan was het steeds sergeant Dijkveld geweest die er den moed weer in gebracht had met zijn opgewekt humeur en zijn voorbeeld van niet bij de pakken gaan neerzitten.

Maar.... dat was alles veranderd. Van wanneer die verandering precies dagteekende wist niemand te zeggen.

't Was eigenlijk ook niet ineens gekomen maar langzamerhand, zonder dat iemand het had gemerkt of zien aankomen.

„Zeker ruzie gehad met z'n meisje," spotte een van de jongens, 'n vervelende kerel, die den openhartigen, rondborstigen sergeant nooit had kunnen zetten.

Z'n makker, tot wien deze woorden gericht waren, antwoordde niet. Hij wist van de antipathie, welke de spreker tegen hun chef had en hij op zijn beurt had weer niet veel met den gluiperigen soldaat op, die waar hij kon, kwaad sprak en lasterde.

Toch ... zouden de zooeven gesproken woorden waarheid bevatten? Hij geloofde het niet. In de eerste plaats, omdat hij Dijkveld nooit over 'n meisje, *zijn* meisje had hooren spreken en in de tweede plaats omdat hij niet gelooven kon, dat een mogelijke kwestie met een meisje zulk 'n invloed op hem had.

Hij wist het niet, hij kon het in de verste verte niet gissen ook. Maar een feit was het: de gezelligheid was met de goeie bui van Dijkveld verdwenen. En dat was heel jammer, vonden ze allemaal.

Intusschen zat de sergeant, die de oorzaak was van de gedrukte stemming, welke er over zijn klein troepje hing, in de houten loods, die hun tot verblijf diende, bij het knappende vuur. Met een gelaat, waarop sombere onverschilligheid scheen te liggen, maar waarop een goed en vertrouwd vriend vermoedelijk nog wel iets anders, n.l. een angstige vrees zou hebben gelezen, staarde hij in de vlammen.

Z'n pijp, anders een trouwe metgezel, lag gestopt doch nauwelijks aangestoken, naast hem op het deksel van een oude bisschuitbus, dat tot aschbak diende. Tegenover hem zaten 'n paar kameraden kaart te spelen. Ze hadden hem wel gevraagd 'n boompje mee te spelen, doch hij had met een ontkennend hoofdschudden geweigerd. 'n Poosje bleef hij nog in het vuur staren, toen greep hij plotseling z'n pet en z'n jas en liep de deur uit. 't Verwonderde niemand, want de laatste weken deed Dijkveld meer zoo vreemd.

Buiten was het venijnig koud. In den afgeloopen nacht had het flink gesneeuwd, en nu vroor het 'n paar graden. De scherpe Oostenwind scheen door alles heen te blazen, zelfs door de dikke militaire winterjas. Doch Dijkveld